

Hermann Christoph Engelken

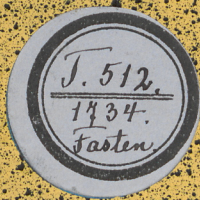
**Hermanni Christophori Engelcken, S. S. Theol. Doct. ... h. Academiae
Rostochiensis Rectoris, Programma Passionale, De Evangelicis
Salisburgensibus, Desperationem Christi Patientis Rite Recteque, Negantibus,
Quo ad piam Temporis Quadragesimalis celebrationem, gratam patientis Jesu
recordationem, Ejusque debitam venerationem, Cives Academicos ... exhortatur**

Rostochii: Typis Io. Iacob. Adleri, [1734?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004017642>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1734. Fasten.

~~M-1256. 226.~~

HERMANNI CHRISTOPHORI

NOELLEN,

S. S. Theol. Doct., Ejusque Prof. Publ. Ord., FCtatis
Theol. Senioris, & h. t. Decan., ad Æd. Joh. Past.

h. ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
RECTORIS,

PROGRAMMA PASSIONALE,
DE

EVANGELICIS SALIS-
BURGENSIBUS, DESPERA-
TIONEM CHRISTI PATI-
TIS RITE RECTEQ-
NEGANTIBUS,

Quo ad piam

Temporis Quadragesimalis celebratio-
nem, gratam patientis JEsu recordationem,

Ejusque debitam venerationem,

CIVES ACADEMICOS O. O. HONORATISSIMOS

serio excitat ac pro officii ratione

decenter exhortatur.

ROSTOCHII,

Typis IO. IACOB. ADLERI, SERENIS, PRINC. & ACAD.

Typographi.

M. 1256 226

בשעה

Ocat, Cives O. O. Honoratissimi! allicit, trahit nos, praesens tempus, ita dictum *Quadragesimale*, seu *Passionale*, ad feriam Christi patientis, & qua anima qua corporis cruciatibus oppleti, considerationem, insimulque ad luctum, ad moerorem, ad planctum, ut Servatorem nostrum, profundis divexationum, angorum, dolorum, velut

fluctibus immersum, fixo contemplati obtutu, occipiamus in moesticia versari, ac indolere. Non enim frigidam suffundimus, aut album plane calculum adjicimus facundissimo *Johanni d' Espagne, in Tract. von dem Essen des Leibes Jesu Christi, Part. IV. Cap. II. Opp. p. m. 219.*, edit. Germanicae *Hosmanniana* an. 1724, existimanti, animum nostrum non tam vehementer percelli, passionis Christi, quam alius cujusdam casus Biblici, lectione, ut e. gr. mala *Zedekiae Regis tractatio, Jer XXXIX. 5. seqq.* descripta, copiosiores ex oculis nostris lacrymas excutere potis sit, quam historia Christi male habiti. Sane haud abs re dissensum suum profitetur *B. Sigismundus Hosmannus in Praefat. Operibus istis praefixa Lit. e 4.*, scribens: *Er (d' Espagne) muß eine ganz andere Erfahrung gehabt haben, als*

als sonst viel tausend andere Gläubige. Ist jemahls etwas, das jemand, der seinen Jesum lieb hat, wahrhaftig beweget, so ist ja sein heiliges Leyden, welchen sein blutiger Angst-Schweiß, seine Todes-Angst, sein eifriges Gebet, da Er mit dem Tode rang, seine Ketten, sein unschuldiges Verklagen, seine Schläge, Striemen, Wunden, seine Geißelung, und dornene Kröhnung, sein Kläglicher Todes-Gang, seine Kreuzigung, sein Angst-Geschrey am Creutz: Mein Gott, mein Gott, warum hastu mich verlassen, sein Durst, und Gallen-Erauch, sein schmälicher Tobt nicht bewegen sollte, sondern sich eher durch die Geschichte Abrahams, wie Er den Isaac schlachten wolte, oder eine andere Historie bewegen liesse, müste eine wunderliche Art und Natur, beweget zu werden, haben. Viele rechtschaffene Christen, und ich wolte wol sagen, die meisten, werden so nicht beschaffen seyn. Hinc etiam decantatissimus Hipponensium Præsul, *Augustinus*, tempus, innovandæ memoriæ Christi dicatum, tanquam lucuosum describit, inquit *Serm. CXLI. de Tempore, Opp. Tom. X. fol. 204, lit. I. Domini passio tempus nostrum significat. in quo nunc flemus. Flagella, vincula, contumelia, sputa, spinea corona, vinum fellitum, in spongia acetum, insultationes, opprobria, postremo ipsa crux, in ligno membra sacra pendentia, quid nobis significant, nisi tempus, quod agimus, tempus moeroris, tempus mortalitatis, tempus tentationis x. t. λ. Gemina propinare amat Bernhardus Serm. de Passione Domini, Opp. p. m. 121: Universi Christiani sacra hac septimana, aut præ solito, aut præter solitum, pietatem colunt, modestiam exhibent, humilitatem sectantur, induunt gravitatem, ut Christo patienti NB. quodammodo compati videantur. Quis enim tam irreligiosus, qui NB. non compungatur. Verum enim vero statis his salutaris passionis, ac luctus diebus, Servatorem nostrum in sæcula benedictum, nobis rite ob oculos ponere, & æqua iudicii lance singula calamitatum genera, ac adversitatnm tela, quæ in eum impetu velut facto irruerunt, ponderare tenemur, ne tentationum quadam incommoda, invita veritate, ex imprudenti inconsiderantia, ipsi tribuamus. Hinc notissimi*

tissimi *Exules Salisburgenses* regiam egregie tenuerunt viam, desperationis labem longe ex sanctissima Christi anima exulasse, propugnantes ac defendentes. In recenti nimirum Vobis, *Cives O. O. Honoratissim!* adhuc hærebit memoria, me, **FERIIS NATALITIS** primordia capientibus, argumentum *scriptionis*, tempori isti convenienter, ab optimis defumisse *Salisburgensibus*, qui in ore ac sermone omnium ab aliquot retro annis esse cœperunt, monstrando. *Eosdem* novam salutationem *Papaam*: *Benedictus sit JESUS Christus*, non autem *Canticum natalitium*: *Benedictus sis JESU Christe*, recusasse. Nunc ergo, cum denuo verba ad Vos, more majorum inveterato, extemporanea quamlibet, ob præsentem temporis penuriam, opera, facere cogar, *Salisburgensium* denuo coronam in vestrum producam conspectum, ostendendo, eandem recte desperationem Christi patientis negasse ac pernegasse. Equidem, ex sexcentis calumniarum spiculis, quibus, teste Scripto publico, sub rubro: *Athenmäßiger Bericht Part. I. p. 33. sq. 49.* hi genuini fidei Confessores tetre impetiti sunt, haud postremum fuit illud valde venenatum, *Eosdem Christo patienti desperationis malum diserte adscripsisse*, quæ dica adeo absque fronte, absque fundamento, impingitur in dem *Manifest von denen seditiosis factis der Salzburgischen Unterthanen p. 135.*, ut omnium reliquarum imputationum, ibidem obviarum, nulla fere minorem veri speciem præ se ferat. At vero contrarium dogma, quod scilicet *desperationis pravitas longe à Christo patiente abfuerit*, magna animi constantia, à novis religionis Evangelicæ focii statutum esse ac defensum, luce meridiana clarius est. Cum enim *Augusta Vindelicorum* haud pauci *Salisburgensium* à duobus Ministris verbi Evangelicis, DN. *Sam. Urlsbergero*, & DN. *Job. Weidnero*, ad reddendam fidei suæ rationem, vocarentur, sicque ad propositas quæstiones responsa reddere tenerentur, disertis verbis *desperationem Christi in cruce negarunt & pernegarunt*, ita ut non tantum negativam suam sententiam intrepido protulerint corde, sed etiam negativæ istius sententiæ fundamenta, ex sacrarum litterarum penatio deprompta, attulerint in

in medium, sicque omnes dubitationum nebulas feliciter dispulerint. *Auscultemus Celeb. Autorem der ausführlichen Historie derer Emigranten, oder vertriebenen Lutheraner aus dem Erz-Bischofthum Salzburg Part. I. p. m. 64.* In Augspurg examinirte man Diejenigen, welche lesen konten, und von unterschiedenem Alter waren. Als man Sie fragte: Warum getröstet ihr euch der ewigen Seeligkeit? so antworteten Sie: Durch Christi Blut und Verheißung. Man fragte Sie weiter: Wie könnt ihr Euch der Seeligkeit durch Christi Blut getrösten, da es doch von Euch geheissen, Ihr glaubet, Christus sey am Creutz verzweiffelt. Sie antworteten: Beschütze Uns GOTT dafür, das können wir nun, und nimmer glauben. Ja wol, man hat es von Uns ausgesagt. Aber Wir glauben es nicht. Wann er verzweiffelt wäre, so wäre Er nicht auferstanden, und am Creutz hat Er gesagt: Vater in deine Hände befehle ich meinen Geist. Man fragte noch mehr: Es hat aber Christus gleichwol am Creutz gesprochen: Mein GOTT! Mein GOTT! warum hast du mich verlassen? Sie antworteten drauf: Wohl! die Menschheit hat wol gezittert am Gelberge, daß ein Engel vom Himmel kommen, und Ihn gestärcket, hat aber auch gesagt: Mein GOTT! Mein GOTT! das bezeugt Ihm ja noch ein Vertrauen auf GOTT. Solche Antwort gaben arme Bauren, und Dienst-Knechte. Ihre Worte sind so nieder geschrieben worden, wie Sie dieselben ausgesprochen haben in dem Examine, das die beyden Seniores *Ursberger* und *Weidner* mit ihnen gehalten. *Adde p. 190. ubi idem repetitum legitur. Audivistis sic, ne per febrim quidem de Christo in cruce desperante cogitasse bonos Salisburgenses, neque prolixa opus esse existimo deductione, eos recte omnino & verbo DEI convenienter, desperationis vitium à Jesu patiente removisse, quandoquidem id ipsum ex adjectis jam probationum mediis liquido constare potest. Quomodo enim, amabo, spem omnem liberationis abjecisset, qui gloriosam nactus est resurrectionem, ac in amoena coelorum domicilia subvolavit, suos ad semet as-*

sumpturus *Job. XIV. 3 ? Quomodo spem omnem abjecisset ?* qui in medio tribulationum actu, cum in horto cruciatibus angeretur infernalibus, ita ut anima ipsius moesta esset usque ad mortem *Matth. XXVI. 38.*, ac in agone, seu maximo cum hostibus spiritualibus certamine, existeret *Luc. XXII. 44.*, confidenti Patrem compellavit voce, ejusque voluntati se totum submisit, inquit: *Pater mi, si possibile est, transeat à me calix hic. Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu, Matth. XXVI. 39.*, & iterum *v. 42.* *Pater mi, si non potest hoc poculum transire à me, nisi bibero illud, fiat voluntas tua.* Næ fiducia haud male habetur à D. Buddeo in *Institutionibus Theologiae Moralis p. m. 608.* pro ampliore gradu spei, seu spe fortiori, firmiori, majori. Cum enim affectus spei feratur in bona desiderata, tanquam futura, & olim à summo Numine obtinenda, fiducia virtus respicit bona amabilia, non praesentia, ut praesentia. *Perspicilla artificiosa*, quoad unam partem oculis admota, longe distantia, ut in propinquo constituta, praesentant. Certe fiducia, egregium illud Spiritus S. donum, apprime contendere potest cum istiusmodi *perspicillo*, cui ingeniosus aliquis sequens adjiciebat lemma: *Remota proxima !* quandoquidem facit, ut auxilium divinum, remotum quamlibet, contueamur, ut proximum, ut finitimum, ut in conspectu collocatum. Hoc jam fiducia cimelio praeditus erat Christus patiens, ac multis angustiarum myriadibus velut circumvallatus, inquit: *Pater mi*, adeoque spei quoque jubare coruscabat. Quomodo etiam spem omnem abjecisset, qui crucis palo affixus eandem prodidit cordis fiduciam, exclamans *Matth. XXVII. 46: Deus mi, Deus mi, quare me dereliquisti ?* Igne iræ divinæ torrebatur ac adurebatur Iesus patiens, doloribus exquisitissimis subiciebatur, cruciatibus afficiebatur infernalibus. Patris coelestis amor conversus erat in odium ac indignationem, fluentia dulcedinis, ex inhabitante deitate, alias in humanam naturam derivata, penitus cessabant, auxilium divinum, alias praesentissimum, longe erat remotum, *Pf. XXII. 2.* idque eam ob causam, quia *nostros transgressionum morbos ferebat*
Es.

*Ej. LIII. 4., agnus DEI exiſtebat, portans peccata mundi Joh. I. 29, factus erat pro nobis peccatum 2 Cor. V. 21, adeoque etiam nativitas maledictio, ſeu ſummæ maledictus, poenas prævaricatoribus debitas, loco totius humani generis, in crucis ligno perſolvens Gal. III. 13. Nihilo tamen ſecius hac ipſa intenſiſſimæ calamitatis tempeſtate, blandam in Patre coeleſti collocabat fiduciam, eamque ſignis maniſteſſimis commonſtrabat, repetitis vicibus dicens: *DEus mi* (qui mihi eſt adjutor) *DEus mi!* Equidem *R. Lipman* in זכרון *f. Carmine memoriali*, apud *Wagenſeilium* in *telis igneis Satanae*, mendaciorum apertiffimorum plauſtra in Servatorem conjicit, ſcribens *p. m. 109*: אחריו הפרד מעמו: ובשרו עליו יכאר ויקלל את יומו אוי לכן ואוי לאב
i. e. *Cum poſtea hic (Pater) ſepararetur ab ipſo, atque veheamentiſſimos in corpore experiretur dolores, execrabatur ipſe diem nativitatis ſuae, (amare quiritans): Ve filio, ve item Patri*, adjiciens quoque, pag. III. למה נוצל כיום מותו וצעק למה עזבתני
i. e. *Non invenit liberationem in die mortis ſuae, dum clamavit: Quare deſeruiſti me. At vero tam impudenter amicum veritatis trinitem audax migrat verpus, ad Servatorem noſtrum in invdiam adducendum & contemptum, ut tales ineptias allegare, ſit refutare. Neque enim diem nativitatis ſuae execratus, neque ſibi aut Patri ſuo vix apprecatus, neque abſque auxilio divino relictus eſt. Pudere etiam debebat Apellam malignæ ſuae verſutiæ, qua verba, fiduciam Chriſti plenam ſpirantia: DEus mi, DEus mi! omiſit, excitatis tantum ſequentibus: Quare deſeruiſti me? Conf. Wagenſeilium l. c. p. 179. Nihil itaque R. Lipmannus in medium attulit, aut afferre potuit, quod impatientiam, aut deſperationem, & inde emergentem Chriſti abjectionem, aliqua tantum ſpecie comprobet, ut merum vendat fumum, prætereaque nihil. Et quomodo JEſus noſter ſpem omnem abiectiſſet, qui ardentiffimis ſemper obſecrationibus Patris coeleſtis aures obtundere perrexit, ac reverentiam erga Patrem coeleſtem, quoad humanam ſuam naturam, in profundiffimo
exina;**

exinanitionis statu constitutam, nunquam deposuit, teste Gentium Doctore sat incluto Ebr. V. 7.: *In diebus carnis sue precesque & supplicationes ad eum, qui poterat servare ipsum ex morte, cum clamore valido & lacrymis obtulit, & exauditus est ex reverentia,* (Luth. darum daß Er Gott in Ebrēn hatte). Næ! hæc operationis continuitas abunde fiduciæ continuitatem loquitur, quia fiducia non hæsitans anima velut orationis est, Jac. I. 6. *Quomodo quoque spem omnem abjecisset, qui animam suam in manum Patris cœlestis deposuit, Luc. XXIII. 46. ? Hi vero desperant, qui DEum non amplius agnoscunt defensorem suum, & super quos ira DEI manet, Joh. III. 36., dicente B. Brockmādo in System. Part. I. Loc. de Christo p. m. 343. Quomodo denique spem omnem abjecisset, qui à turpi fœditatis labe extitit immunis, peccatum non noscens 2. Cor. V. 21., tentatus per omnia, juxta similitudinem (nostri), excepto peccato, Ebr. V. 15, sanctus, innoxius, impollutus, segregatus à peccatoribus Ebr. VII. 26. Certe hæc sanctitatis illibatæ laus Christo non competeret, si animam plane despondisset, ac de amœna liberatione penitus desperasset. Est enim desperatio, juxta Heideggerum in Corpore doctrina Part. I. p. m. 519, mera privatio spei, conjuncta cum sensu illius privationis, & apprehensione rei sperandæ, vel ut impossibilis, vel saltem ut nunquam futuræ; qualis in Caino Gen. IV. 13 & Juda Matth. XXVII. 4. 5.; peccatum eo gravius in hac quidem vita, quod semper ab infidelitate oritur, & gratiæ DEI, adeoque DEI ipsius horrenda abnegatio est. Vellem itaque, majori circumspectione usum fuisse Theoph. Aletheum in der Erläuterung der dunkeln Schrifte: Oerter, Part. LXX. Licet enim is p. 675. desperationis vitium Christo tribuere nolit; protestatio tamen facta videtur contraria, dum diserte asserit p. 579., tempore derelictionis tristissimæ, fiduciam in promissiones DEI ipsi defuisse, id quod repetit p. 605. 611 sq. Quod si enim fiducia in promissiones divinas plane evanuit, evanuit quoque spes, sicque Servator optimus desperationis labe, vi propriarum hypothesium, absolvi haud potest, quandoquidem, juxta Autorem ipsum p. 609., lætitia & spes fiduciam ordinarie comitan-*

mitantur, adeoque non potuit non, deficiente fiducia Christi, etiam *spes*, quæ fiducia comites esse dicitur, deficere. Neque vero inde, quod Christus poenas sustinuit infernales, recte contra Pontificiorum, aliorumque catervam, defendentibus Theologis nostratibus, cum *Quenstedio System. Part. III. p. 409 sq.* pronò fuit alveo, Eundem quoque desperationi obnoxium esse debuisse. Nam non pertinet desperatio ad essentiam mortis aeternae, sed ipsi ex conditione subiecti patientis, diabolorum videlicet & hominum, adhaeret. Desperare enim est, *spem liberationis omnem prorsus abjicere.* Christus vero superandis doloribus infernalibus sufficiens erat, & ideo sponte patiebatur, ut illos superaret, desperare qui nec potuit, nec debuit, in quemcumque etiam sensum desperationis vocabulum acceperis, bene scribente DN. D. Russo in *Harmonia Evangelistarum Tom. III. Vol. II. p. m. 910.* Adhæc desperatio, accurate loquendo, non habenda est pro pena, à DEO inflicta, sed tantum pro consequenti aeternorum cruciatuum, inde ortum trahente, quod Diabolis ac damnatis in aeternum nulla sit speranda liberatio. Compara B. Gerhardum in *Harmonia Evangelistarum Cap. 182. p. m. 1751.*, B. Scherzerum in *System p. m. 207, sq.*, B. Wernsdorffium in *Disp. de Christo sine exemplo homine §. XII. & plures.* Denique B. Quenstedius *l. c. p. 412.*, aliud est, ait, desperare, & aliud desperatorum & damnatorum supplicium sustinere, illudque vincere. Hoc Christo tribui potest, non illud. Qui enim desperat, poenis infernalibus succumbit. Christus autem superando vicit, non succumbendo defecit. O quam recte ergo notissimi Salisburgenses desperationis labem à sanctissimo Servatore removerunt!

Clauderem hic rivos, nisi Vos, Cives Academici O. O. Honoratissimi! ex officii ratione, exhortari adhuc tenerer, ut instans tempus quadragesimale, quo memoria Christi, pro nobis passi, crucifixi, mortui, sepulti, renovatur, pia mentis commotione transigatis, quandoquidem verus Christi amator, qui non nomine tantum Christiani sed & omine gaudet, cum divo Gentium Apostolo, summo cum prolubio, ingeminat *1. Cor. II. 2.:* *Non judicavi, scire quicquam inter vos, nisi Jesum*

B

Chri.

Christum & hunc crucifixum. Sane Servator mellitissimus maximo nos maectavit beneficio, dum, expers quamlibet desperationis, poenas tamen omnium peccatorum nostrorum dedit, ne nos in inferni faucibus olim torqueri, ac ad desperationem adigi, haberemus necesse. Hinc intensissimo tantum Benefactorem prosequamur amore, obsequio, pietate; diligamus illum, quia ille prior dilexit nos. 1. *Joh IV. 19.* Praesertim autem ad Vos, *carissimi DNN. Studiosi!* mea dirigitur oratio. Sunt sane ex Vobis, qui profligatam ducunt vitam, qui leges divinas & humanas, naucifaciunt, ac alto contemnunt supercilio, qui fines honestatis transgrediuntur, qui monit, ex sincero pectore profecta, susque habent deque, qui nihil prius aut antiquius aestimant, quam pretiosissimum tempus otio, luxu, comotationibus, comestationibus, impudicitiae actibus, & sic porro, perdere, qui larvis ac personis deformati, in plateis discursitant, variaque flagitiorum genera perpetrant. O mei! desistite, quaeso, desistite ab istiusmodi, & similibus pravitatibus. Seria mentis aestimatione perpendite Jesum, vestri causa passum & mortuum, ac in illius gloriam cunctas vestras dirigite actiones. Nam is *pro omnibus mortuus est, ut dum vivunt, non amplius sibi ipsis vivant, sed ipsi, qui pro omnibus mortuus est & resuscitatus 2. Cor. V. 15.* Cane pejus atque angue fugite omnes morum deformitates, ne, aliter faciundo, aliquando in barathrum perennis damnationis precipitati, aeternum debeatis agere planctum, ac in tristissimam incidere desperationem. Nam *va Vobis, qui impleti estis, quoniam esurietis. Va Vobis, qui ridetis nunc, quia lugebitis, & flebitis Luc. VI. 25.* Ut autem *Magistratus Academicus* quoque demandato non desit officio, sed istiusmodi petulantiae specimini- bus decentem ponat obicem, PUBLICUM, ne aliquis ignorantiam praetexere, sicque aliqualem illicitis facinoribus fucum obducere queat, auctoritate *Rektoris & Concilii, praesenti Programmati* insertum est, EDICTUM, quod ita sonat:

Adver-

Advertite huc larvati incedentes Cives, quibus exporrectam frontem, ingenui pectoris indicium, gerere displicet, personatos nescio quos, imo diabolicos habitus in deliciis habentes. Nostis, vice plus simplici nauseam nobis inde contractam, atque serio, ut ab omnibus, larvarum involucribus abstineatis, ex valvis publicis monitum esse, & jussum, sed, quod dolemus, non sine petulanti Magistratus Academici contemptu, à vobis neglectum. Conqueruntur sane omnes nuptice, omnes honesti conventus, imo & platee de presentia vestra, uti improvida, ita horrida, cunctis metum ac indignationem incutiente. Nulla ergo Magistratus vestri auctoritas vobis amplius curæ, cordique est? Nulla Legum nostrarum, quibus tamen stipulata manu, loco juramenti, obedientiam addixistis, sanctitas quicquam operatur? Quousque excurritis, Cives? Scilicet de vobis jure usurpatur illud:

*Nitimur in vetitum semper,
Cupimusque negata.*

At vero contrarium vult, quem susque deque habetis, noster Ordo, sic demum vestris ausibus

sibus oppositus, ut novo hocce, & illico executioni mandando, statuto sanciverit:

Quodsi, in futurum, Civis Academicus, quicumque is tandem fuerit, vel in Coetibus nuptialibus, vel aliis congressibus, aut in plateis, personato habitu larvatus (vulgo masquiret) comparuerit, illum stante pede non solum per vigiles in carceres deductum, sed graviori insimul multa punitum iri. Cavete vobis omnes atque proprium damnum prompto obsequio avertite.

Audivistis sic, quonam tendat mens SENATUS ACADEMICI, vobis cetera bene cupientis. Quodsi debitum gesseritis morem, propriae vestrae consuletis saluti. Sin minus, & in DEI, & Magistratus vestri justam incurretis animadversionem.

P. P. Dominica Quinquagesimæ,
ANNO MDCCXXXIV.
SUB SIGILLO RECTORATUS.

*Advertite huc larvati incedentes Cives,
 exporrectam frontem, ingenui pectoris
 um, gerere displicet, personatos nescio qu
 diabolicos habitus in deliciis habentes.
 vice plus simplici nauseam nobis inde cont
 atque serio, ut ab omnibus, larvarum
 cris abstinence, ex valvis publicis m
 esse, & jussum, sed, quod dolemus, non sin
 lanti Magistratus Academici contemptu,
 neglectum. Conqueruntur sane omnes
 omnes honesti conventus, imo & plateæ
 sentia vestra, uti improvida, ita horrid
 etis metum ac indignationem incutiente.
 ergo Magistratus vestri auctoritas vol
 plus curæ, cordique est? Nulla Legum
 rum, quibus tamen stipulata manu, loc
 menti, obedientiam addixistis, sanctita
 quam operatur? Quousque excurritis,
 Scilicet de vobis jure usurpatur illud:*

*Nitimur in vetitum semper.
 Cupimusque negata.*

*At vero contrarium vult, quem susque
 habetis, noster Ordo, sic demum vestri*

B 2

